

ב"ה, גליון כג אב תשל"ט

וועד העולמי ללימוד תורה לשמה

ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א

מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

ספר חסד לאברהם השקת כז

והעסק בתורה יהיה אל כונת קישוטי שכינה ליחדה עם קב"ה, שזו תורה לשמה, עושה ממש מדת התפארת שהוא נותן לה קישוטים, גם הוא בתורתו נותן קישוטין אל השכינה, ואם יכוון להנות לעצמו ידע שזה אוכל הנאות מדברי תורה ופוגם במדה הזו שהיא קודש ומוציאה אל דברי חול, וכאשר יעסוק בתורה להנאת גבוה אז הוא ממש מתנהג על פי מדות אלו. ועיקר הכל הוא לצרף עצמו במבחן מחשבתו באמצע משא ומתן, ואם יראה בעצמו ערות דבר יחזור בו, ולעולם יודה על האמת, כדי שימצא שם התפארת מדת אמת, שאם יכחיש יטרידו מעליו, וכן צריך לכוין בכל עניניו אל האמת שהיא מדה זו

פירשו בזוהר והיא חשובה מאד, יגלה ממקום למקום, ובזה יעשה מרכבה אל השכינה הגולה, וידמה בעצמו הרי אני גליתי והרי גלו כלי וצרכי עמי, מה יעשה כבוד גבוה שגלתה השכינה וכליה אינם עמה, שחסרו בסבת הגלות, ולזה ימעט בכליו בכל יכלתו, כדכתיב כלי גולה עשי לך, ויכניע לבבו בגולה, ויתקשר בתורה, ואז שכינה עמו. ויעשה לעצמו גרושין, ויתגרש מבית מנוחתו תמיד, כדרך שהיה מתגרש ר' שמעון וחביריו, ומה גם אם יכתת רגליו ממקום למקום, שעל כזה נאמר שברו על ה' אלקיך

השקת כז - היאך ירגיל האדם עצמו במדות הגבורה:

דע כי כל פעלות התעוררות יצה"ר הם ממש מעוררות הגבורות החזקות, לכך לא יתנענע האדם בשום צד אל יצה"ר, שלא יהיה התעוררות הגבורה, מה יעשה האדם לתקן הצד הזה שהרי לא יתנענע בצד היצה"ר שלא יעורר גבורה. והטעם שהאדם נוצר בשתי יצירות יצר טוב ויצר הרע, זה חסד וזה גבורה, אמנם פירשו בזוהר פרשת בראשית, שהיצר הטוב נברא לאדם

לעצמו לצרכו, ויצר הרע לצורך אשתו, והכונה שהתפארת נוטה אל הימין וכל הנהגותיו בימין יצר הטוב, והנקבה שמאלית וכל הנהגותיה בגבורה, אם כן ראוי שלא יתעורר יצר הרע לתועלת עצמו שהרי מעורר התפארת בגבורה ומאבד העולם, א"כ כל מדות שיעורר היצר הרע לתועלת עצמו לצד הגבורה ויצר הרע פוגם למעלה כנזכר, ומכאן יראה כמה רע הכעס וכל אלו הענינים וכיוצא בהם, שהוא מגביר הגבורות:

אמנם יצר הרע צריך להיות קשור ואסור לבלתי יתעורר לשום פעולה שבעולם מפעולות גופו, לא ליחמום ביאה, לא לחמדת ממון, לא לצד כעס, לא לצד כבוד כלל, אמנם לצורך אשתו יעורר יצרו צד הגבורות המתקנות, כגון להלבישה, לתקן לה בית, ויאמר הרי בזה שאני מלבישה אני מתקן השכינה שהיא מתקשטת בבינה שהיא גבורות תקוני הבית, וצרכי הבית הם כלם תקוניה שהיא מתתקנת מצד יצה"ר, ולא יכוון לבו בו שום הנאה של כלום, אלא מפני שהיא מתנאה לפניו בדירה נאה מורה הכל תיקוני השכינה שהיא מתתקנת בגבורות שמאליות שמשם העושר, ומצד זה יעורר יצר הרע לאהבתה ואז יכווין אל השמאל המתעורר לקרבה בסוד שמאלו תחת לראשי שאינה מתקשרת אלא מצד השמאל, ואח"כ וימינו תחבקני יכוון למתק כל אותן הענינים ביצרו הטוב, וכן היא למושכה למצוה לשמחת מצוה לשם יחוד עליון, הרי המתיק כל הגבורות ותיקנם בימין והרי בזה קשרה בימין בסוד וימינו תחבקני, ודרך זה יהיה לכל עניני מדות יצה"ר, עיקרם לתקוני האשה שמצד(ה) [היצה"ר] הם, ויהפכם כלם אח"כ לעבודת השם לקשרם בימין. וזמש"ל:

השקת כח - האיך ירגיל האדם עצמו במדות התפארת:

אין ספק שמדת התפארת הוא העסק בתורה, אמנם צריך זהירות גדול שלא יתגאה האדם בדברי תורה, שהרי כאשר הוא מתגאה בדברי תורה ממש גורם רעה גדולה, שהרי כמו שהוא מתגאה כך גורם שמדת התפארת שהוא התורה תתגאה ותסתלק למעלה ח"ו, אלא כל המשפיל עצמו בדברי תורה גורם אל התפארת שירד וישפיל עצמו להשפיע למלכות, והרי הם למטה מהתפארת ד' מדות, הם מדרגות ספירות התפארת, ג' גאות פוגמות ממש בג' אלו, הא', המתגאה על תלמידיו, הנה הוא גורם שתפארת יתגאה ויתעלה מעל נצח והוד שהם למודי ה' תלמידי התפארת, וכמו שהוא משפיל

עצמו ומלמדם גם התפארת ישפיל עצמו אל תלמידיו וישפיעם, אלא יהיה האדם נוח אל תלמידיו וילמדם כאשר יוכלון שאת כפי יכולתם, כך התפארת ישפיע בלמודי ה' כפי בחינתם הראיה להם:

הב', המתגאה בתורתו על העני ומבזה אותו, כהוא עובדא דאליהו עם ר' שמעון בן אלעזר, זה גורם שהתפארת יתגאה על היסוד שהוא עני ולא ישפיע ח"ו, אלא צריך שיהיה דעתו מתישבת עליו עם העני, אז התפארת ישפיע על היסוד, ויחשב העני לפניו למאד, וכן יחשב למעלה ויתקשר התפארת עם היסוד:

הג' המתגאה בתורה על עמא דארעא, כלל עם ה', ח"ו, גורם שהתפארת יתגאה מעל המלכות ולא ישפיע בה, אלא יהיה דעתו מעורבת עם הבריות, וכל עם הישוב חשובים לפניו, מפני שהם למטה בסוד הארץ, וח"ו אם קורא אותם חמורים מורידם אל הקליפות, לכך לא יזכה לבן שיהיה בו אור תורה, אלא יהיה דעתו מתערבת עם הבריות ומנהילם על פי דרכם, כעין התפארת שהוא משפיע למלכות ומנהיגה כפי עניינה ועניות דעתה, שכן נאמר דעתן של נשים קלות. ובכלל זה שלא יתגאה על כל חלושי הדעת שהם בכלל עפר הארץ. ומפני זה הקדמונים לא היו מתגאים בתורה, כעין עובדא דר' המנונא בפרשת בראשית, וכן בתיקונים, כשהיו רוצים לנשקא ליה פרח שלא היה רוצה להתגאות בדברי תורה, וכיוצא, גם כן רבי חגי (שם) [בפרשת] שלח דף קנ"ח ע"א:

עוד יהיה רגיל לכוון בהיותו נושא ונותן בדברי תורה, שיהיה הכונה אל תקוני השכינה לתקנה ולקשטה אל התפארת, דהיינו הלכה אל האמת, וזהו מחלוקת לשם שמים דהיינו חסד וגבורה לבא אל התפארת שמים להסכים הלכה עמו, וכל מחלוקת שיצא מן המדה הזאת יבדל ממנו, כי לא יתאחז אלא בחוץ, ויפגום מדת השלום תפארת, ואין לך מחלוקת שלא יפגום התפארת, אלא מחלוקת התורה לשם שמים, שגם אם היא אינה לשם שמים יתרחק ממנה שסופה גיהנם כנזכר בזוהר בראשית:

והעסק בתורה יהיה אל כונת קישוטי שכינה ליחדה עם קב"ה, שזו תורה לשמה, עושה ממש מדת התפארת שהוא נותן לה קישוטים, גם הוא בתורתו נותן קישוטים אל השכינה, ואם יכוון להנות לעצמו ידע שזה אוכל הנאות מדברי תורה ופוגם במדה הזו שהיא קודש ומוציאה אל דברי חול, וכאשר יעסוק בתורה להנאת גבוה אז הוא ממש מתנהג על פי מדות אלו. ועיקר הכל הוא לצרף עצמו במבחן מחשבתו באמצע משא ומתן, ואם יראה בעצמו ערות דבר יחזור בו, ולעולם יודה על האמת, כדי שימצא שם התפארת מדת

אמת, שאם יכחיש יטרידו מעליו, וכן צריך לכוין בכל עניניו אל האמת שהיא מדה זו, ובזה כשיבא לידו שקר ידע שמכחיש המדה הזו ויברח מפניו. וזמש"ל:

השקת כט:

היאך ירגיל האדם עצמו במדות נצח והוד יחד, וכל אחד לעצמה:

ראשונה עיקרם הוא לסייע לומדי תורה ולהחזיקם אם בממונו או במעשיהו, להזמין להם צרכיהם שמוש והזמנת מזון והפקת כל רצונם שלא יתבטלו מדברי תורה, וכן שלא לגנות תלמודם שלא יתפרו מעסק התורה, ולכבדם ולהלל מעשיהם הטוב שיתחזקו בעבודה, ולהזמין להם ספרים לצורך עסקם, ובית המדרש, וכל כיוצא בזה, שהוא חזוק וסעד וסמך לעוסקי תורה, הכל תלוי בזה, ברב או במעט, סוף דבר כל מה שירבה בזה לכבד התורה ולהחזיקה, בדיבור בגופו ובממונו, ולעורר לבם אל התורה שיחזקו בה,

הכל תלוי באלו השתי ספירות, מפני שאלו הם נקראים מחזיקי"ם ותומכי"ה, וכיוצא. עוד צריך שילמוד מכל אדם כענין מכל מלמדי השכלתי, והיינו וכל בניך למודי ה', וכיון שהוא נעשה תלמיד לכל זוכה להיות מרכבה לנצח והוד לימודי ה', והמשפיע אליו תורה במדרגת התפארת, והרי בהיותו יושב ולומד אותו הענין זוכה אל התפארת שישפיע בנצח והוד והוא במדרגתם ממש, והיינו אומרו ומורא רבך כמורא שמים. וזמש"ל:

השקת ל - היאך ירגיל

האדם עצמו במדות היסוד:

בזהוה בראשית אמרו, שצריך אדם להזהר מהדיבור המביא לידי הרהור כדי שלא יבא לידי קרי, ואין צריך לומר שלא ידבר נבלה, אלא אפילו דבר טהור המביא לידי הרהור ראוי להשמר, והכי דייק לישנא דקרא אל תתן את פיך להחטיא את בשרך, דהיינו שנותן את פיו בדיבור שמביא להחטיא בשר קודש אות ברית בקרי, וכתוב למה יקצוף אלקים וגו', ואם היא נבלות הפה מאי להחטיא הרי הוא בעצמו חטא, אלא אפילו שהדיבור לא יהיה חטא

שהוא דיבור טהור, אם מביא לידי הרהור צריך להזהר, ולזה אמר להחטיא את בשרך למה יקצוף ירצה אחר שמחטיא יקצוף על אותו הקול אפילו שהיה מותר, ע"י פעולה רעה חזרו הקול והדיבור רע, כל כך צריך זהירות באות ברית שלא להרהר שלא להשחית. וצריך להזהר שלא יתקשה בשום צד אלא לנכח אשתו בטהרה, מפני שזה אות ברית הקשת, והקשת אינו דרוכה למעלה אלא לשלח חיצים למטרת המלכות השומרת החיצים, ומאד מאד צריך הזהירות ועיקר השמירה בהיותו שומר ההרהור. וזמש"ל:

השקת לא - האיך ירגיל האדם עצמו במדות המלכות:

ראשונה לכולם, שלא יתגאה לבו בכל אשר לו, וישים עצמו תמיד כעני, ויראה בעניו ויעמוד עצמו לפני קונו עני מתחנן, ולהרגיל עצמו במדה זו יהיה אפילו עשיר, במה שיחשוב שאין דבק עמו מכל אשר לו, והוא לבדו יחיד צריך לרחמי הבורא תמיד, שאין לו כל דבר אלא הלחם אשר אוכל, ויכנע לבבו, ויאמר וכי כל זה מה יגיעני ממנו אלא פת לחם כאשר הוא לפני

בלבד, ויעני עצמו, ומה גם בעת תפלותיו, שזהו סגולה נפלאה. ולהפך מזה נאמר ורם לבבך ושכחת, שהשכחה החיצונית מצויה שם, כן התנהג דוד המלך עליו השלום בזה המדה הרבה מאד, שנאמר כי יחיד ועני אני, שהרי כל אנשי ביתו כל אחד ואחד לעצמו, מה כולם אליו, אפילו בני ביתו כלום הם לו לפני הבורא, או בעת סילוק נשמתו כלום ילווהו אלא עד קברו, מה הם לו בעת דינו, מפתח הקבר ואילך, בזה יעני עצמו ויתקן עצמו בסוד המדה הזאת:

עוד שניה פירשו בזוהר והיא חשובה מאד, יגלה ממוקום למקום, ובזה יעשה מרכבה אל השכינה הגולה, וידמה בעצמו הרי אני גליתי והרי גלו כלי וצרכי עמי, מה יעשה כבוד גבוה שגלתה השכינה וכליה אינם עמה, שחסרו בסבת הגלות, ולזה ימעט בכליו בכל יכלתו, כדכתיב כלי גולה עשי לך, ויכניע לבבו בגולה, ויתקשר בתורה, ואז שכינה עמו. ויעשה לעצמו גרושין, ויתגרש מבית מנוחתו תמיד, כדרך שהיה מתגרש ר' שמעון וחביריו, ומה גם אם יכתת רגליו ממוקום למקום, שעל כזה נאמר שברו על ה' אלהיו:

וסוד פתח כניסת העבודה היא היראה את ה' הנכבד והנורא, והנה היראה מסוכנת מאד ליפגם ולהיכנס בה אל החיצונים, שהרי אם ירא מן היסורים, או מן המיתה, או מן הגיהנם, הרי זה יראה מן החיצונים, שכל פעולות אלו מן החיצונים. אמנם היראה עיקרית מן השם הנכבד והנורא דהיינו ליראה את ה', והוא שיחשב בשלשה דברים,

א', ליראת גדולתו של יוצר הכל על כל נמצא, והרי האדם ירא מן הארי, ומן הדוב, מן האנס, מן השר, מן האש, מן המפולת, ואלו הם שלוחים קטנים, ולמה לא ירא מן המלך הגדול ויהיה פחדו על פניו מגדולתו, ויאמר היאך יחטא לאדון רב כזה, והרי אלו היה ארי ודוב יאכלוהו, ואלו הקדוש ברוך הוא סובל עלבון מפני זה לא יראה מפחדו ומגדולתו.

הב', כאשר ידמה השגחתו תמיד צופה ומביט בו, והרי העבד ירא מרבו תמיד בהיותו לפניו, והאדם תמיד לפני הבורא ועיניו פקוחות על דרכיו, ירא ויפחד היאך יראהו מבטל מצותיו.

הג', היותו שורש כל הנשמות וכלם מושרשות בספירותיו, והחוטא פוגם היכלו, ולמה לא יראה היאך יהיה היכל המלך מלוכלך ממעשיו המלוכלכים. הד' יראה שפגם מעשיו הם דוחים שכינה מלמעלה, ויירא היאך אגרום הרעה הגדולה הזאת להפריד חשק המלך מן המלכה, והיראה אשר היא בזה היא יראה המיישרת את האדם אל תיקון המדה הזאת והוא דבק בה:

ודע שהרבה זהירות צריך האדם לעשות שתהיה שכינה דבוקה עמו ולא תפרד ממנו, הנה האדם בעוד שלא ישא אשה פשיטא שאין עמו שכינה כלל, שאין שכינה מתחברת לאדם בעוד שהוא אינו נשוי אשה, כי עיקר שכינה לאדם מצד הנקבה, והאדם עומד בין שתי נקבות, תחתונה גשמיית שהיא נוטלת ממנו מזון שאר כסות ועונה, והשכינה עומד עליו לברכו בכולם, כדי שיתן אל האשה התחתונה, כענין התפארת שהוא עומד בין אמא עילאה להשפיע לו כל הצורך, והמלכות לקבל ממנו שאר כסות ועונה כנודע, ולא תבא אליו השכינה אם לא ידמה אל המציאות העליון:

והנה בהיות האדם פורש מהנקבה התחתונה לאחד מג' סיבות, הא' שהיא נדה, הב' שהוא עוסק בתורה ופורש ממנה כל ימי החול, הג' שהוא הולך בדרך. בזמנים אלו בסיבת הנקבה הגשמיית הרוחנית קשורה עמו ואינה מנחת אותו כדי שלא תהיה שם פירוד, אלא לעולם אדם שלם זכר ונקבה, והרי השכינה מזדווגת לו, צריך האדם להזהר שלא תפרד שכינה ממנו בהיותו יוצא לדרך צריך להתפלל תפלת הדרך, ולאחוז בתורה, שבסיבה זו שכינה שמירת הדרך עומדת לו תמיד בהיותו עוסק בתורה. גם כן שכינה עמו בהיותו זהיר מן החטא ועוסק בתורה בהיות אשתו נדה שכינה עומדת לו, כששומר הנדה כראוי, אחר כך בליל טהרתה, או בליל שבת, או בבואו מן הדרך, ליל ביאת מצוה היא, ושכינה נפתחת למעלה לקבל נשמות קדושות, וגם כן נקבתו ראוי לפקוד אותה, ואז בזה שכינה עמו תמיד כנזכר בזוהר בראשית. והפקידה לאשתו צריך שתהיה דוקא בזמן שהשכינה במקומה,

דהיינו כשהיא בין שתי זרועות, אמנם בזמן צרת הציבור שאין השכינה בין שתי הזרועות אסור, וכן פירשו בתיקונים פרשת בראשית:

והרוצה להזדווג עם בת המלך ושלא תפרד ממנו לעולם, צריך תחלה שיקשט עצמו בכל מיני קישוטים ומלבושים נאים, והם תיקוני המצות הנזכרות כלם, ואחר שתקן עצמו כתקנת הנזכרת, יכוון עצמו לקבלה עליו בהיותו עוסק בתורה ונושא עול מצות בסוד כוונת היחוד תמיד, ויקיים לה שלשה דברים, ומיד היא נשאת לו ואינה פורשת ממנו, וזה בתנאי שיטהר עצמו ויקדש עצמו, ואחר שהוא טהור וקדוש יכוון לקיים לה שאר כסות ועונה שהם שלשה דברים שאדם חייב לאשתו, הא' להשפיע לה בכל מעשיו שפע מן הימין, מזונה. ב' לכסות עליה מצד הגבורה שלא ישלטו בה החיצונים, וזה בכל הענינים שלא יהיה צד יצה"ר בעסק מצותיו, כגון לטעם הגוף או לשישבחוהו וכיוצא בזה שהיצה"ר מצוי באותו מצוה, והיא בורחת ממנו מפני שהיא ערוה, אם כן צריך לכסות הערוה ולהסתירה שלא ישלוט בה תמיד, כיצד כל מעשיו לשם שמים בלי חלק היצה"ר, וכן תפילין וציצית הם מגינים גדולים בעדה שלא ישלטו החיצונים בה, ויהיה רגיל בהם. הג' לייחדה עם התפארת בעונת קרית שמע בקביעות עתים לתורה, וכשיקבע עונה לכל דבר יכוון שזה עונת השכינה עונת בת מלך. ויש רמז לג' אלו בזוהר ובתיקונים. וזמ"ש"ל:

השקת לב:

הרשב"י ע"ה פירש בפרשת בראשית בזוהר עצה רבה וגדולה מן התורה היאך יתקשר האדם בקדושה העליונה ויתנהג בה ולא יפריד מן הספירות העליונות תדיר, וצריך האדם להתנהג בה כפי הזמן ר"ל לדעת איזה ספירה שולטת ולהתקשר בה ולעשות ענין הנוגע אל המדה השולטת והתחיל מהלילה עד שכיבת האדם על מטתו והרי השליטה היא לילה מדת המלכות והוא הולך לישן והרי השינה הוא מיתה, ואילנא דמותא שלטא, מה יעשה יתקן ויקדים להתקשר בסוד בחינת הטובה והקדושה דהיינו סוד מדת המלכות בבחינת קדושתה ולזה ילך על מטתו ויקבל עול מלכות שמים שלימה בכונת הלב והרי בזה קבל עליו סוד קדושה עליונה, קם בחצות הלילה ויטול ידיו מהקליפה השולטת עליהם ויעביר רוח רעה מבשרו ויברך ויתקן השכינה בעסק התורה, וע"ז נאמר בשכבך תשמור עליך מן החיצונים והקיצות היא תשיחך, ותתקשר עמו והוא עמה ותתעלה בדיוקן נשמתו בג"ע עם השכינה הנכנסת עם הצדיקים לג"ע, והת"ת יבא שם להשתשע עם הצדיקים ועמו בחברתם שכלם מקשיבים לקולו, הרי ממש נסע עמה

מהמיתה והשינה אל סוד החיים העליונים ונקשר בסוד ג"ע והתחיל להתנוצץ עליו אור הת"ת המתנוצץ בג"ע על הצדיקים, וכן פירשו בפרשת תרומה השכים ועלה עמוד השחר התחיל הוא לבא ג"כ לכנוס לב"ה וקשר עצמו בג' אבות בפתח בה"כ אומר ואני ברוב חסדך וגומר וכולל עצמו בסוד הת"ת אדם כלול חסד וגבורה ות"ת ונכנס לכנסת מלכות ומכוין בפסוק הג' אבות והרי כלל עצמו בהם במחשבה ודבור ומעשה דהיינו דיבור הפסוק, מחשבה הכונה, מעשה הביאה לביהכ"נ והשתחוייתו נגד היכלו. קודם התפלה עומד בבה"כ פיו מקור נובע תפלה ויחוד יסוד מקור הבאר יפתח בבאר שהיא בה"כ ומתקן שכינה בכל יכולת כונתו בתפלתו, יוצא משם עולה בסוד תורה ומתקשר בה בסוד מדת יום ומתנהג עמה כל היום, עד שעת המנחה שמתקשר בגבורה, ובבקר נקשר במדת יום בחסד בתפלתו וביום בת"ת בעסק התורה, ובערב בגבורות במדת יום ובא לב"ה ליחד בסוד הגבורה כדרך שעשה בצד החסד ובין זה לזה קושר השכינה עמו בסעודתו שגומל חסד עם העניה הזאת כמו שהיה אומר הלל ע"ה יודע צדיק נפש בהמתו וזה תהיה כונתו ביום בסעודתו לגמול חסד לנפש הבהמה ולקשרה למעלה בסוד המזון, ואחר שעלה שעת המנחה ונקשר בגבורה המתין למעריב וירד הת"ת אל המלכות והרי הוא עמה בתחלת הלילה קושר עצמו בה ונכנס לב"ה עם הכונה הנז' וקושר עצמה למטה ת"ת בא לבית מלונו, יצא מב"ה ייחד עצמו ממש במלכות לבד בסוד קבלת עול מלכות שמים, וזהו תקופת היום עם תקופת הספירות ולעולם דבק באור השולט. עצה זו היא עיקרה בפרשה בראשית והשאר מקובץ ממקומות רבים מהזוהר, והיא עצה כוללת להשתתף האדם בקדושה תמיד ולא יחסר עטור שכינה מעל ראשו, ודי בזה הדרוש בזה הספר שאין לנו רשות לגלות יותר. וכבר הארכנו בעומק הענין הזה בספר מעשה חושב בסייעתא דשמיא. והאל ברחמיו ידריכנו בדרך עבודתו אמן כן יהי רצון. וזמש"ל:

והיתה השלמת הספר החשוב הזה אור ליום ד' כ"ה יום לחודש אלול המרוצה:

שנת ויתן לך האלוקים מטל השמים לפ"ק:

פה עזתה אשר ליהודה תוב"ב:

בנל"ך ואע"י בילא"ו:

(המשך אי"ה בגליון הבא)